

Satyam Shivam Sundram #2 deel 1
Mijn aanwezigheid zegt alles.

Vraag 1

Geliefde meester,

Toen ik u op een ochtend hoorde praten over seksuele energie, aids en anticonceptie, voelde ik zo'n pure rechtvaardiging over alles wat u zei. U bent de intellectuele reus van de eeuw. Daar is geen concurrentie.

Ik voel ook een haast. Wat kan ik doen om uw woorden kenbaar te maken, of is dat iets dat alleen u kunt doen?

Deva Barkha, jouw vraag heeft vele vragen opgeroepen. Op de eerste plaats, ik ben niet een intellectuele reus van de eeuw. Zo'n misverstand is erg gauw mogelijk, vooral omdat alles wat ik zeg via het intellect gezegd moet worden. Maar intellect is alleen maar een middel, een voertuig een medium; het is niet de bron van wat ik bedoel. Het is niet de betekenis van mijn leven en wezen. Ik ben geen intellectueel. Ik ben in feite de meest anti-intellectueel die ooit op aarde heeft bestaan.

Ik zal het je uitleggen. Intellect is denken over dingen wat je niet kent. Hoe kun je over dingen nadenken wat je niet kent? Het is simpelweg een zoeken in het donker.

Ik herinner mij de oude definitie van filosoof. Een filosoof is puur intellectueel. De oude definitie van filosoof is die van een blindeman die in het diepst van de nacht, in een huis zonder licht, zoekt naar een niet bestaande zwarte kat.

Intellectuelen blijven grote denkcapiolen maken. Ze blijven nadenken over dingen die ze niet kennen. Natuurlijk, komen ze nooit tot enige conclusie. En het is onmogelijk om via het intellectuele proces tot wat voor conclusie of realisatie dan ook te komen; de hele filosofische inspanning van de wereld is daarom ook een totale oefening in nutteloosheid. Alle filosofie is onzin. Geen enkel nieuw inzicht, nieuw bewustzijn, nieuw festiviteit, nieuw feest heeft een filosoof aan het bewustzijn van de mens bijgedragen.

Niet één filosoof heeft bijgedragen aan de schoonheid van deze planeet en mensheid. Maar hun leven lang hebben ze enorm werk verricht, grote denksystemen bedacht, die niets meer zijn dan luchtkastelen, zeepbellen. De grootste intellectuelen en filosofen zijn kinderen die zandkastelen maken en spelen op het strand. In die kastelen kan je niet leven, in feite; een beetje wind en je kasteel is weg.

Het denken kan op veel manieren gebruikt worden. De intellectueel is één manier: hij draait overall omheen. Hij loopt in een cirkeltje die natuurlijk eindeloos is, wat elke cirkel is. Hij reist veel maar komt nergens aan. Dit is het meest zinloze gebruik van je denken. De andere manier om het denken te gebruiken is niet van cirkeltjes maar als een rechte eendimensionale horizontale lijn.

Zo gebruikt de wetenschapper, wiskundige, logisch genie het denken. Hij beweegt zich in een rechte doch horizontale lijn. Hij komt tot bepaalde conclusies, ontdekkingen en uitvindingen. Hij verrijkt de wereld wat materiële, technologische, machinale en kennis over dingen betreft. Onbruikbaar is zijn inspanning tenminste niet helemaal. Schadelijk kan het zijn, maar niet

onbruikbaar. Want de ééndimensionale mens is blind, hij blijft maar zoeken en zoeken, maar wat het uiteindelijke doel van al dat zoeken is weet hij niet.

Een man als Albert Einstein vindt daarom uiteindelijk kernenergie uit. Hij was niet een gewelddadig of destructief man: hij was een man van vrede. In situaties die niet gezond, levensbevestigend, zelfs levensgevaarlijk voor mensen blijken te zijn, moet je wel eindigen als je blind bent en blijft zoeken in richtingen zonder te weten waar je heen gaat. Het hele levenswerk van Albert Einstein heeft dat wel bewezen, de uiteindelijke conclusies van zijn ontdekkingen zijn Hiroshima en Nagasaki.

Wetenschap is een blinde zoektocht. Het heeft geen richtingsgevoel. Het kent niet de bedoeling, betekenis van het menselijk leven. Hij begrijpt niet dat de mens meer is dan materie. De wetenschap is beperkt tot een materialistische voorstelling van de wereld omdat die horizontale rechte lijn nooit meer kan ontdekken dan materie. Het is een van de gevaarlijkste gedachten.

Wat intellect betreft eindigde een groot genie, gigant -Karl Marx- in materialisme. Marx concludeerde dat de mens niets meer is dan een bijproduct van materie, een bijverschijnsel. Niets blijft, alles gaat dood als het lichaam sterft. Tussen een mens en machine is geen verschil. Noch de machine, noch de mens heeft een ziel.

Het uiteindelijke resultaat was dat zijn volgeling Joseph Stalin zonder enige moeite na de revolutie dertig miljoen Russen doodde. Er is geen sprake van compassie, liefde of geweld als de mens alleen maar een machine is. Je zal geen enkele deuk in je geweten voelen als je je fiets kapot maakt. Je hebt niemand gedood, niemand vermoord. Een fiets heeft geen bewustzijn geen leven. Het is al dood. Hoe kun je een dood ding vermoorden?

Joseph Stalin was in staat om zonder enig probleem, of slapeloze nachten over wat hij aan het doen was, in zijn eigen land dertig miljoen mensen te doden door Karl Marx zijn materialistische communisme. Hij martelde meer mensen dan wie dan ook in de hele geschiedenis. Tijdens de tweede wereldoorlog was het voor Adolf Hitler mogelijk om zes miljoen joden in Duitsland doden, alles bij elkaar veertig miljoen in de tweede wereldoorlog... Een materialistische voorstelling van de mens gaat destructief werken omdat het voortkomt uit een blinde zoektocht.

Het denken kan ook als een ladder naar beneden worden gebruikt; psychologen gebruiken het zo. Van bewustzijn naar onderbewustzijn van onderbewustzijn naar onbewust zijn, van onbewust zijn naar het collectieve onbewust zijn. Zo ver zijn ze nog niet gekomen. Eén tree van de ladder moet nog bereikt worden, ze zijn ernaar op zoek en zullen het zeker vinden. Het zal de uiteindelijke conclusie van al ons psychologisch diepteonderzoek zijn. De laatste tree zal het kosmische onbewust zijn zijn, totaal donker – een duisternis wat geen zonsopgang kent. Psychologie begeeft zich in de donkere kamers van mensen; het maakt de mens meer en meer vertrouwd met zijn dierlijkheid. Die donkere kamers horen bij zijn dierlijk verleden. Dit is ook niet het juiste gebruik van het denken.

Er is nog een manier, en dat is de manier hoe de mysticus het denken gebruikt. Die staat lijnrecht tegenover dat van de psycholoog. De stijgende ladder van ons zogenaamd bewustzijn, wat erg dun is, is bijna te verwaarlozen...een beetje krabben en je onbewust zijn komt naar

boven.

In het oosten wordt dit bewustzijn het zogenaamde bewustzijn genoemd. Het is zo flinterdun dat het geen verband heeft met onze spirituele groei. Als je naar boven gaat bereik je voor de eerste keer het authentieke bewustzijn dat door meditatie, alertheid en getuige-zijn komt. Je bewustzijn wordt een enorme kracht. Je hele leven gaat om het bewustzijn heen draaien. Het is niet meer mogelijk door wie dan ook om je in onbewuste werelden terug te slepen, voor niemand meer mogelijk je in het dierlijk verleden terug te trekken. Die donkere nachten van de ziel die we doorstaan hebben maar toch sluimerend in ons wezen aanwezig zijn.

Het kleine bewustzijn dat we hebben is niet sterk genoeg om tegen het negen keer zo sterkere onderbewustzijn te vechten. Daarom besluit je het een en doe je het ander. Misschien heb je nooit gekeken naar je besluitvorming, simpele onbelangrijke beslissingen.

Je besluit om 's morgens vroeg om vijf uur op te staan, en zelfs op het moment dat je die beslissing neemt, weet je diep van binnen dat het niet gaat gebeuren, en het gebeurt ook niet. Wanneer om vijf uur de wekker gaat trek je de deken over je heen, en overtuig je jezelf dat het te koud is, te vroeg, "ik heb nog slaap". Mijn slaap was in feite net dieper aan het worden, totdat die wekker mij stoorde. Ik kan morgen om vijf uur opstaan. En zo gaat het je hele leven. Er zijn miljoenen mensen die nog nooit de schoonheid van een zonsopgang gezien hebben, de totale stilte van de hemel, enorme pracht van de sterren, de muziek van de hemelse stilte. De uren tussen vier en zes als de zon opkomt zijn in feite misschien wel het meest vredig. In je vierentwintig uur dag het mooist. Er zijn in de wereld miljoenen mensen die er nooit weet van zullen hebben ondanks dat ze het vaak besloten hebben.

Maar wat gaat er fout? Je bewuste beslist en je onbewuste annuleert het. Je kent het spreekwoord: "de mens wikt maar God beschikt" ... Er bestaat geen God, maar er is iemand die beschikt. Het is jouw onbewuste, het zijn de donkere lagen van je wezen. Je dunne bewustzijn besluit, maar de dikke lagen van duisternis schrappen het en trekken het in. Van je beslissingen hebben ze nooit geweten, er is geen communicatie tussen jouw bewuste en onbewuste. De hele alchemie van meditatie is voorbij dit bewustzijn gaan. Om tot een authentiek bewustzijn te komen wat niet geannuleerd of verworpen kan worden door een sluimerend onbewuste in je wezen. Dan staat de keizer in je op, de meester staat op.

Superbewustzijn is de tweede laag voorbij authentiek bewustzijn, je gaat open naar de andere zijde het mysterieuze en wonderlijke. Voorbij het superbewustzijn is het collectieve superbewustzijn, je begint je ik, je ego te verliezen, je afgescheiden zijn van het bestaan. Je dauwdruppel begint te smelten in de oceaan. Collectief superbewustzijn... en je bent bijna op de drempel van het Goddelijke.

Voorbij het collectieve bewustzijn is nog één stap, en dat is kosmisch bewustzijn. Dit kosmische superbewustzijn is door Patanjali Samadhi genoemd, door Gautama de Boeddha Nirwana, door Mahavira Kaivalya. Voor die ultieme ervaring zijn er in het oosten duizend-en-een woorden. Geen enkele taal in staat en zo rijk om al die woorden met hun verschillende nuances en geuren te vertalen. We zijn in het Engels volslagen arm, verre echo's, geen authentieke vertalingen. Verlichting, zelfrealisatie, het uiteindelijke ontwaken zijn de woorden die we gebruiken. Maar deze woorden zijn erg pover.

En wat is de reden dat ze niet in duizenden talen in de wereld bestaan? Omdat in die talen de ervaring nog niet bestaat. Eskimo's hebben bijvoorbeeld twaalf woorden voor sneeuw. Geen enkele andere taal heeft twaalf woorden voor sneeuw, ze ervaren verschillende soorten sneeuw, omdat ze hun leven lang dag en nacht het hele jaar door erin leven, ze kennen de subtiele verschillen.

Op dezelfde manier is door verschillende verlichte wezens naar hun eigen smaak en keuze op verscheidende manieren het kosmische superbewustzijn uitgedrukt. Mahavira noemt het alleen-zijn, kaivalya, want hij geniet van de vrijheid van totaal alleen-zijn. Alles is verder verdwenen, alleen het alleen-zijn, het pure ervan en de totale ongerepte stilte ervan; een ander om een hel mee te creëren is er niet... alleen maar absolute stilte. Alleen-zijn is alleen maar een woord als de ander er niet is, want hoe kun je zonder de ander alleen-zijn? Als het niet in een vergelijkende context staat met de ander verliest het woord alleen-zijn alle betekenis. Mahavira is zich daarvan bewust. Maar, zegt hij: dit woord Kaivalya komt het dichtst bij de ervaring. De ervaring zelf gaat eraan voorbij.

De mysticus gebruikt het intellect om het te ontstijgen; daarom zeg ik je, ik ben geen intellectueel. Mijn hele inspanning gaat erom je voorbij het intellect te helpen gaan, om voorbij denken te gaan, het kosmische bewustzijn te bereiken.

Zij die denken zijn nog steeds spelende kinderen aan het strand. Alleen de mysticus is volwassen, alleen de mysticus gaat voorbij de horizon, alleen hij heeft de adelaarsmoed om te vliegen langs de zon.

Ik ben geen intellectueel. Ik ben simpelweg een mysticus. Ik denk niet na over de realiteit, het bestaan, de waarheid; ik ervaar ze. Ze zijn mijn wezen.

Maar Barkha, jij bent het niet alleen, er zijn er vele, zeer oprechte mensen, erg eerlijk die dezelfde fout begaan. Laatst zag ik een recensie over twee van mijn boeken "De Rebelse Geest" en "De Nieuwe Mens" door een van India's beste, eerlijkste, oprechtste en moedigste journalisten M.V. Kamath en hij zegt hetzelfde als jij, dat ik de grootste intellectueel van de tweede helft van de twintigste eeuw ben. Hij denkt dat hij mij looft, en heeft eerlijke bedoelingen, maar begrijpen doet hij mij niet. Dingen werden steeds duidelijker toen ik zijn recensie bekeek. Hij is een intellectueel, wat natuurlijk zijn enige maatstaf is. Hij weet niets van het mystieke, en begaat de fout van alle intellectuelen.

Met alle goede bedoelingen zegt hij in zijn recensie dat ik veel meer bewonderaars in de wereld zou hebben, als ik niet zo'n controversieel man zou zijn, altijd door controversies omgeven. Hij begrijpt een simpel ding niet, dat er nooit enig groot intellectueel in de wereld bestaan heeft zonder controversie. Intellect is intrinsiek controversieel; alleen idioten zijn niet controversieel.

Ten tweede zegt hij dat ik veel meer bewonderaars in de wereld zou hebben ... met veel liefde zegt hij dat, alle goede bedoelingen, liefde en respect, maar het misverstand is daar. De intellectueel houdt van bewonderaars, de mysticus kan het niets schelen. De intellectueel, artiest, toneelspeler, politicus bestaan allemaal van de bewondering van mensen. Hun hele leven draait om meer en meer bewondering te krijgen. Dat is hun voeding, zo pompen ze hun ego's op.

De mysticus houdt zich helemaal niet bezig met bewondering, hij is zo vervuld, zo content er geen behoefte is aan andere voeding. Zijn voeding stroomt vanuit het onbekende over hem heen. De ware levensbron heeft hij gevonden; is niet afhankelijk van meningen van anderen. Tegenover de hele wereld kan hij alleen staan.

En dat heb ik mijn hele leven gedaan: alleen gestaan – de meerderheid van één tegenover de hele wereld. De reden dat ik tegen de hele wereld kan zijn is omdat ik mijn eigen levensbron gevonden heb. Ik ben van niemand afhankelijk, hoef geen enkele bewondering, complimenten, beloningen, nobelprijzen. Ik ben compleet voor mijzelf.

Ik ben intellectueel geen gigant. Ik ben een simpel mens die compleet verloren is in de schoonheid van dit glorieuze bestaan. Ik ben verdwenen in het geheel, ik besta niet apart.

Als buitenstaanders zo denken, en M.V. Kamath is een buitenstaander diep van binnen misschien bang dichterbij te komen. Hij eindigt zijn recensie door te zeggen, "Osho moet gelezen worden". Je hoeft hem niet te horen of te zien, alleen maar te lezen. Hij is de meester van woorden, in gewone woorden brengt hij magie.

Hij weet niet dat ik geen meester van woorden ben, geen dichter, geen creatief artiest. Uit pure noodzaak gebruik ik woorden, voel mij altijd schuldig want wat ik zeggen wil, geen woord is groot genoeg het om over te brengen.

Ik bega elke keer een zekere misdaad tegen de waarheid als ik wat zeg want geen enkel woord is in staat je waarheid te brengen. Voor een buitenstaander is het is prima maar niet voor jou. Jij weet dat het niet in mijn woorden zit als ze een bepaalde schoonheid hebben. Het komt uit mijn stilte. Het komt uit mijn woordloos innerlijke geur. Deze woorden komen uit mijn hart, ze dragen een paar hartslagen van mij met zich mee.